

**Avgvstini Valerii, Veronensis Episcopi, De Rhetorica
Ecclesiastica Libri III. Perqvam Ervditi**

Valiero, Agostino

Coloniae, 1582

Quomodò excitandi sint quidam boni viri ad amandos semetiposos &
proximum. Cap. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69050](#)

dum impedimenta amoris Dei, & ad excitandum desiderium cælestis patriæ, plurimū valent. Inculcandum est etiam sèpè religionem, quam profitemur, esse amoris regulam: si ea, quæ verè amabilia sunt, amentur à nobis. & amoris nostri moderator sit Spiritus sanctus; omnes virtutes nasci, desiderium vita æterna, sanctū gaudium, salutarem pœnitētiā, castum timorem Dei, feruentem zelum, consolationem in rebus aduersis: ubi desit sanctus hic Dei amor, nasci cupiditatem, voluptatem, desperationem, audaciam, odium, inuidiam, & huiusmodi.

Quomodo excitandi sint quidam boni viri ad amandos semetipos & proximum.

Cap. V.

INTERDV M necesse est excitare quosdā viros bons, qui alijs præsunt, ad amandos semetipos, hoc est, ad amandam hanc vitam, cùm præsertim eam populis virtilem ipsi, aut boni viri iudicauerint; nimirū vt alijs præsint, & vt sanctarum virtutum usu, cælestem patriā magis mereantur. Quod tamen cautè faciendum est, cùm maior hominum pars, vitam cupiat protrahere, vt voluptatibus diffuant, vt diuitijs & honoribus abundant, qui amor maximè oratori Ecclesiastico est tollendus, vt miserabilis illa indulgentia, qua placemus nobis metipis, à sensibus nostris euellatur. Hæ sententiæ explicandæ sunt, eum qui amat animam suam, quod nihil est aliud, quam sibi indulgere; illā perdere, hoc est, visioe Dei seipsum priuare: amandum proximum: ad hunc amore m nos impelle naturam: diligendum non lingua & verbo, sed opere & ve-

et veritate diligendū, ut nos Christus dilexit, cūius amor fuit gratuitus, vehemens, & constans. quo loco inconstitiam huius seculi licebit reprehendere: quod homines ne- sciant diligere, nisi ex illo amore opes sibi parent, aut ut impuræ voluptati seruant, ita ut voluptuarij potius, aut mercatores rectius, quam amici reperiantur. eundem dicat nos patrem habere Deū, eodem preciosissimo Christi sanguine redemptos, eundem habere magistrum spiritum sanctum, eandem matrem Ecclesiam, eisdem vii sacramentis, eiusdem nos terræ filios, ad eandem nos patriam aspirare, verè nos esse fratres; communicanda omnia nostra, hoc est, ad communem utilitatem conferenda, ingenium, memoriam, linguā, quidquid longo studio didicimus, quidquid Dei beneficio nobis concessum est.

Quomodo parētes amare debeant filios suos,
& filij parentes.

Cap. VI.

QVONIAM multi, cūm se maximè putant diligere filios suos, eos imprudentes odio habent; & cūm beatos esse cupiant, eos peruersa disciplina miseris efficiunt: excitandi sunt maximè parentes ad amandos filios, ad procuranda filijs suis ea bona, quibus abuti nunquam possint, Christianas virtutes, in primis timorem Dei; & per increpationem ille dicet: Amatis vos filios vestros, qui ad iracundiam vestra iracundia, ad auaritiam vestris sordibus, ad blasphemiam impuro vestro ore, ad contumeliam, luxuriam, ac insolentiam male partiis diuinitatis eos armatis: odio habetis filios vestros, miseris efficitis, eosq; idola vobis conflatis,

virga